

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 1512/05
15.06.2005. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Војимира Цвијовића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Јованке Кажих, Миломира Николића и Љубице Јеремић, чланова већа, у парници тужиље - противтужене АА, против туженог - противтужиоца ББ, чији је пуномоћник ЦЦ, адвокат, ради развода брака, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Округног суда у Суботици Гж.969/04 од 14.12.2004. године, у седници одржаној 15.6.2005. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Округног суда у Суботици Гж.969/04 од 14.12.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Општинског суда у Бачкој Тополи П.404/04 - 10 од 8.9.2004. године ставом првим изреке разведен је брак тужиље - противтужене и туженог - противтужиоца који је закључен у КК 9.2.1988. године по текућим бројем 1/1988. Ставом другим изреке заједничко дете странака ДД рођен 6.6.1989. године поверава се на даље чување и васпитање његовом оцу, а заједнички син странака ЕЕ рођен 9.12.1995. године поверава се на чување и васпитање његовој мајци. Ставом трећим изреке лични контакт између малолетне деце и родитеља одвијаће се тако што ће првог и трећег викенда у месецу малолетни ДД одлазити у домаћинство мајке и брата у терминима од петка у 16 сати до недеље у 16 сати. Ставом другог и четвртог викенда у месецу од петка до 16 сати до недеље у 16 сати малолетни ЕЕ ће боравити у домаћинству оца, затим за време верских и државних празника виђење ће се одвијати наизменично првог и другог нерадног дана у времену од 10 до 18 сати за време летњег и зимског школског распуста деца ће боравити заједно половину распуста код мајке а половину дела код оца. Ставом петим изреке одбијени су као неосновани тужбени и противтужбени захтев ради поверавања оба детета мајци односно оцу и обавезивању другог родитеља на плаћање дечјег издржавања. Ставом шестим одлучено је да свака странка сноси своје трошкове.

Одлучујући о жалби туженог Округни суд у Суботици је пресудом Гж. 969/04 од 14.12.2004. године делимично уважио жалбу туженог па је првостепену пресуду у делу одлуке у којој је захтев тужбе и противтужбе ради обавезивања другог родитеља на плаћање дечјег издржавања одбијен и у погледу одлуке о трошковима парничног поступка укинут и предмет се у том делу враћа првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање, а у преосталом делу жалба туженог је одбијена као неоснована и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене другостепене пресуде тужени - противтужилац је благовремено изјавио ревизију због повреде одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права. Под ревизијом је само одлука о поверавању малолетног ЕЕ који је поверен на чување, васпитање његовој мајци АА.

Испитујући побијану пресуду пресуду у смислу чл.386. ЗПП, Врховни суд је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.11. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а нема ни битне повреде одредаба парничног поступка из чл.354. ст.2. тач.14. ЗПП, јер су изреке побијаних пресуда јасне и разумљиве, не противурече саме себи нити разлозима пресуде, садрже све разлоге о одлучним чињеницама тј. нема недостатака због којих се не могу испитати.

У правноснажно окончаном поступку утврђено је да је брак странака закључен 19.3.1988. године, да су у браку рођени синови: малолетни ДД 6.6.1989. године и малолетни ЕЕ 9.12.1995.године. За време трајања брака странке су живееле најпре у домаћинству мајке туженог, а након тога у једном конфорном стану који је више налик принудном смештају. Брачни односи парничних странака су дуже време били озбиљно и трајно поремећени због алкохолизма туженог који је у таквом стању агресиван према својима ближњима. Свађе и несугласице међу родитељима имале су негативан утицај на њихову малолетну децу која су се поделила и у привржености родитељима. Старији син је изјавио да не жели бити са мајком јер њу окривљује за распад породице, док је млађи син изузетно везан за мајку. Тужиља је напустила домаћинство 10.1.2003. године, децу са собом иако је то желела није успела повести због противљења туженог и старијег сина а из истих разлога у међувремену није успела остварити редован контакт са својом децом. Тужиља је сада без запослења и без редовних прихода, а преко тржишта рада прима

месечну накнаду зараде, помажу јој родитељи и њихова кућа је довољно удобна и пространа да у њој могу живети тужиља и њена деца. Тужиља је по занимању женски фризер. Тужени ради у "ГГ", његова месечна зарада износи око 5.000,00 динара и живи у стану на _____ коме су странке живе до раскида заједнице живота. Према мишљењу стручног тима психолога, педагога, социјалног радника и правника, и тужиља и тужени поседују основне елементе подобности да адекватно брину о деци, односно да тужиља адекватно брине о млађем сину обзиром на добру емоционалну везу и доб детета и да је оправдано решење и у интересу малолетног детета. Такође, тужени има добар став према родитељској функцији, његова емоционална веза је посебно добра са старијим сином али је адекватна и са млађим, па је према тимском закључку Центра за социјални рад предложено да суд малолетног ДД повери његовом оцу на чување и васпитање а малолетног ЕЕ мајци на даље чување и васпитање, и предложено одржавање личних контаката родитеља и деце.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су малолетно дете парничних странака ЕЕ поверили на чување и васпитање његовој мајци.

Чланом 3. ст.1. Конвенције о правима детета која је ратификована 1990. године ("Службени лист СРЈ" бр.15/90), предвиђено је да у свим активностима које се тичу деце, без обзира да ли предузимају јавне или приватне институције, од првенственог значаја су најбољи интереси детета. Ставом 2. истог члана предвиђено је да се детету обезбеди таква заштита и брига која је неопходна за његову добробит узимајући у обзир право и обавезе његових родитеља или других лица која су за дете одговорна. Оваква обавеза предвиђена је чл.130. Закона о браку и породичним односима по коме су суд и орган старатељства који доноси одлуку о поверавању детета дужни да се руководе првенствено интересима детета. Одредбом чл.125. Закона о браку и породичним односима је прописано да суд у брачном спору пресудом којом се брак разводи одлучује о чувању и васпитању малолетне деце, ако се родитељи нису у овоме споразумели и ако њихов споразум не одговара интересима деце суд ће пошто прибави мишљење и предлог органа старатељства испита све околности и одлучи о поверавању деце на чување и васпитање. Суд истом пресудом уређује начин одржавања личних односа детета са родитељима који врше родитељско право ако га дуги родитељ у томе спречава или ако ценећи све околности случаја нађе да је то потребно ради заштите детета.

У конкретном случају, Врховни суд налази да су правилно оцењени интереси малолетног ЕЕ, када је донета одлука да се додели на чување, негу и васпитање његовој мајци АА. Тако одлучујући имали су у виду све околности, а нарочито мишљење Центра за социјални рад, узраст детета као и све објективне околности као што су економске, здравствене и стамбене прилике родитеља, па је побијана одлука у свему правилна и законита у смислу чл.125. Закона о браку и породичним односима.

С тога су неосновани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права, а осталим наводима ревизије се напада утврђено чињенично стање које се у смислу чл.385. ст.3. ЗПП, ревизијом не може побијати.

Са изнетих разлога, Врховни суд је одлучио као у изреци, на основу чл.393. ЗПП.

Према одредби чл.491. ст.4. ЗПП ("Службени гласник Републике Србије" бр.125/04, који је ступио на снагу 23.2.2005. године), Врховни суд је одлучујући о ревизији туженог применио одредбе ЗПП које су важиле до ступања на снагу наведеног закона.

Председник већа - судија

Војимир Цвијовић, с.р.

За тачност отправка

дм